

Arrest

nr. 170 476 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 12 december 2012 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Verzoeker dient op 3 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 mei 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 22 mei 2014 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 30 mei 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“ A Monsieur:

Aan de heer.

Nom, prénom/Naam,voornaam : H.S.

(...)

nationalité/nationaliteit : Tunisie/Tunesië

*qui prétend être connue également à l'OE sous le nom de D.M. ; M.D. ; M.D.
beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als D.M.; M.D.; M.D.*

*une interdiction d'entrée d'une durée de 3 (trois) ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,*

*sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen ,
sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

L'ordre de quitter le territoire daté du 22.05.14 est assorti de cette interdiction d'entrée.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.05.14 gaat gepaard met dit inreisverbod.

MOTIF DE LA DECISION REDEN VAN DE BESLISSING

1 Il s'agit des autres États membres de la Convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, signée à Schengen le 19 juin 1990. La liste de ces Etats; es consultable sur le site web dofi.ibz.be, rubrique « Contrôle aux frontières », rubrique « Informations », « LISTE DES ETAT

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire du 12.12.2012 qui lui a été notifié le 20.12.2012.

La durée maximum de trois ans d'interdiction d'entrée sur le territoire est imposée étant donné que l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen. En outre, il a introduit une demande 9bis en date du 03.01.2013.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 12.12.2012, hem betekend op 20.12.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 03.01.2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“III.1.2. Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin VERZOEKER zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. aan VERZOEKER een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.12.2012.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : ‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van VERZOEKER en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt echter blijkbaar alleen rekening gehouden met het feit dat VERZOEKER die zich in het Rijk bevindt als voormalig op 03.01.2013 een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis Vr.W. heeft ingediend en dit nadat eerder aan hem een BEVEL HET GRONDGEBIED TE VERLATEN zou zijn betekend per 20.12.2012 hetgeen verweerster dus aan VERZOEKER verwijt en als motief gebruikt hem het maximaal inreisverbod van drie jaar op te leggen ?! In deze zin miskent verweerster niet enkel de draagwijdte van art. 9bis Vr.W. hetgeen betrekking heeft op situaties waarbij een verzoeker voorkomend zonder verblijfsmachtiging op het grondgebied verblijft, daarenboven is verweerster minstens sedert 03.01.2013 dus heel goed op de hoogte van de precieze verblijfssituatie van VERZOEKER en diens poging tot integratie tijdens zijn verblijf in het Rijk.

Zodoende wordt door verweerster aan VERZOEKER verweten dat hij na de betekening van een BEVEL HET GRONDGEBIED TE VERLATEN lastens hem alsnog op een perfect wettige wijze om een verblijfsmachtiging heeft gevraagd...

Aldus blijkt uit dit alles verweerster die aan VERZOEKER het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.12.2012 én verwijzing naar een aanvraag tot verblijfsmachtiging van 03.01.2013, geenszins voldoet aan de bepalingen van :

« Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

aangezien zij bij haar beoordeling blijkbaar een individueel onderzoek voert naar de situatie van VERZOEKER en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod, maar waarbij zij gelet de humanitaire redenen voorkomend in hoofde van VERZOEKER aanwezig, quod in casu est, deze omstandigheden aanwendt om aan VERZOEKER het maximale inreisverbod van 3 jaar op te leggen en niet deze omstandigheden voorkomend in het voordeel van VERZOEKER in rekening te brengen.

Met een dergelijke motivatie en gelet de verstreckende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor VERZOEKER, door aan VERZOEKER het maximale inreisverbod op te leggen onder verwijzing naar de eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf van 03.01.2013 op grond van art. 9bis Vr.W. (aanvraag dewelke op 22.05.2014 onontvankelijk wordt verklaard) schendt verweerster manifest art. 74/11 Vr.W. zowel naar de letter als naar de geest (gelet de parlementaire voorbereiding) gelezen in samenhang met 9bis Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het inreisverbod is opgelegd op basis van artikel 74/11, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12 december, waarvan hij op 20 december 2012 in kennis werd gesteld. Hij heeft geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 3 januari 2013.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”

Het is verwerende partij toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen. Er dient hieromtrent niet aanvullend gemotiveerd worden. (RvV nr. 114.215 van 21 november 2013)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. (RvS, 17 december 2003, nr. 126.520) Het enige middel is ongegrond.”

3.3. Verzoeker stelt met name dat hem het *“maximale inreisverbod van 3 jaar”* wordt opgelegd *“onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.12.2012 én verwijzing naar een aanvraag tot verblijfsmachtiging van 03.01.2013”* hetgeen *“geenszins voldoet aan de bepalingen van : ‘Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval’.*”

3.4. De Raad benadrukt dat hij, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, niet kan oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.5. Vooreerst blijkt uit de motieven duidelijk dat het inreisverbod in casu het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2014.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Met name heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2012, hem betekend op 20 december 2012.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld op drie jaar, waarbij wordt gesteld dat verzoeker, na het betekenen van *“dit bevel”*, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 3 januari 2013.

3.6. Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, is overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk een specifieke motivering vereist voor de duur van het inreisverbod. (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

De vraag die zich derhalve stelt is of rond de duur van het inreisverbod werd gemotiveerd zoals vereist door artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.7. In de bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd *“omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarbij wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2012, aan verzoeker betekend op 20 december 2012. Dit vormt op zich geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

Het bepalen van een termijn van drie jaar inreisverbod wordt gekoppeld aan de vaststelling dat verzoeker na dat ene bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, doch dit houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Vermelde motieven kunnen enkel betrekking hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

De loutere vaststelling dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233)

3.8. Derhalve moet in casu wordt vastgesteld dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet werd geschonden nu de vermelde motieven van het inreisverbod enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

Er blijkt niet waarom de gemachtigde heeft geopteerd voor de maximale periode van drie jaren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod noch blijkt een onderzoek naar de situatie van verzoeker. De bestreden beslissing doet onvoldoende blijken dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod tot een individueel onderzoek is overgegaan waarbij rekening wordt gehouden met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”*.

Waar in de bestreden inreisverboden geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijkt, kan de Raad zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat die bestreden inreisverboden niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES